

[Finansministeren.]

hvert fald hvis de har en hjemmearbejdende hustru.

Det er rigtigt, at dette psykologiske problem nok kræver en hel del informativ virksomhed og kommunikation, hedder det vist i vor tids sprog, med befolkningsgrupperne, for det er naturligvis ikke trækprocenten, der alene er afgørende for beskatningens størrelse. Det kunne derfor overvejes, om man kunne lave et kildeskattesystem, hvor det var bruttoprocenter, der kom frem, så det fremgik af det kort, man skal videregive til arbejdsgiveren, hvor meget man betaler i procent af sin bruttoindtægt. Det er nemlig blevet skubbet helt væk. Jeg har set avisartikler, hvori man gjorde op, at nogle læringe blev ganske urimeligt beskattet af deres indtægter; man påviste, at de næsten skulle betale 80 pct. Men det var ingenlunde tilfældet; det var, fordi der først var et meget stort beløb, som de slet ikke skulle betale skat af. Når de derudover havde noget, som de skulle betale skat af, blev det jo hårdere.

For at løse det problem har vi også været inde på et spørgsmål, som vist blev tangeret af hr. Grünbaum, nemlig om man kunne have lavet en speciel udskrivningsskala for den persongruppe, vi her drøfter, invalide- og folkepensionisterne. Det kunne man naturligvis have gjort. Vi kunne have valgt at sige, at folk, der er 67 år eller har invalidepension, betaler efter en udskrivningsskala, der er mildere. Men for ikke at komme for langt fra det princip, som hr. Ømann og hr. Kjær Rasmussen har forfægtet så stærkt i dag, nemlig at lige indtægt skal beskattes lige, ville en sådan udskrivningsskala, hvis den skulle slutte med favoriseringen af pensionisterne og høre op ved f. eks. den indtægt på 27.000 kr., som vi har valgt her, give en meget kraftig marginalbeskatning mellem 17.000 og 27.000 kr., og det ville have medført, at man ville have fundet det endnu mere urimeligt; man ville have fået nogle specielt høje trækprocenter for invalidepensionisters eller folkepensionisters biindtægter, hvilket naturligvis ikke ville have været psykologisk mere fordelagtigt.

Jeg vil gerne undersøge til udvalget, der bliver nedsat, hr. Stettens og hr. Kjær Rasmussens spørgsmål om de administrative problemer, der vil være i forbindelse med

denne ordnings gennemførelse, dels for kildeskattedirektoratet og dels, som jeg forstod på hr. Stetter og hr. Kjær Rasmussen, for kommunerne.

I øvrigt vil jeg sige tak for den velvillige behandling, lovforslaget har fået, og håbe, at det må kunne vedtages, således at vi, inden vi slutter arbejdet her, kan være færdige på dette punkt, så ordningen kan træde i kraft 1. januar.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til det udvalg, som den 17. oktober 1969 nedsattes angående forslag til lov om ændring af ligningsloven m. fl. lovforslag [skatteudvalget], og som ifølge tingets vedtagelse af 27. januar i år består til samlingens slutning. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om beskatningen af renteforsikringer m. v.

(Lovforslaget (nr. 149) findes i tillæg A. sp. 3191, fremsættelsen i tidenden sp. 4191).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Grünbaum: Jeg skal ikke ved denne lejlighed optage en diskussion om alle de mange problemer, der ligger i renteforsikringsloven, men vil dog godt spørge finansministeren, hvor reformen af denne lov bliver af. Siden denne regering trådte til, har vi intet hørt om denne reform. Jeg mindes flere lejligheder under den forrige regering, hvor man ikke mindst fra konservativ side pressede på, undertiden voldsomt, for at få en reform af denne lovgivning; men siden har der været stilhed.

Nu har vi så fået dette lovforslag. Man kan sige, bjerget barslede og fødte en mus, og man må spørge, om det er alt, hvad man kunne blive enig om i denne regering på